

ת"פ 5828/08/14 - מדינת ישראל נגד חיים מאיר כהן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 5828-08-14 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם חיים מאיר כהן

הכרעת דין

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו תקיפה בניגוד לסעיף 379 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ואיומים בניגוד לסעיף 192 בחוק.

2. **בהתאם לחלק הכללי בכתב האישום**, הנאשם הינו הבעלים של סופר "עזרה וחסד" בפתח תקווה. חנה בלומנטל ויעל וינר עבדו בתקופה הרלוונטית בהנהלת החשבונות של הסופר. במהלך התקופה הרלוונטית תיעדה חנה את שיחותיה עם הנאשם ואת סביבת העבודה באמצעות הטלפון הסלולארי שלה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.4.14 בשעה 12:00 לערך, איים הנאשם על יעל בכך שנכנס אחריה לשירותים בסופר תוך שסגר את הדלת, התקרב אליה, צעק לעברה "**את יודעת עם מי את מתחילה?**" ועשה תנועת בעיטה לעברה. יעל הרימה את ידה להגנה מפניו ואילו הנאשם הטיח מטהר אוויר שהיה בתא השירותים לאסלה.

בסמוך לכך שמעה חנה צעקות ופנתה לאזור השירותים. הנאשם התקרב לעבר חנה, הכה בפניה באמצעות ידו ונטל ממנה את הטלפון. משהוחזר הטלפון לחנה על ידי אחד העובדים בסופר, התברר כי הנאשם מחק את התמונות ואת השיחות שהקליטה.

3. **בתשובתו לאישום** טען הנאשם כי העובדות ביקשו להפעיל עליו לחץ כחלק ממחלוקת על זכויותיהן בעבודה. הנאשם אישר כי הוא בעליו של הסופר וכי המתלוננות עבדו בהנהלת החשבונות, אך טען כי הן פוטרו לפני האירוע נשוא כתב האישום ולפיכך היה להן עניין ליצור סכסוך מלאכותי. הנאשם כפר בכך

שאיים על יעל וטען כי לא נחקר כלל אודות העבירה המיוחסת לו כלפי יעל. כן כפר בכך שתקף את חנה. הנאשם טען כי חנה עסקה בזמן העבודה בצילומים ובהקלטות, ומשאלו לא הניבו את התוצאות להן קיוותה, מחקה את הצילומים.

4. בפתח דיון ההוכחות הראשון הודיעה המאשימה כי היא מקבלת את טענות ההגנה באשר לאי חקירת הנאשם בכל הנוגע לעבירת האיומים כלפי יעל, והעבירה נמחקה מכתב האישום. לפיכך, בסופו של יום מייחס כתב האישום לנאשם את תקיפתה של חנה.

5. **כמצוות המחוקק אני מודיעה תחילה על זיכוי הנאשם.**

עדויות הצדדים

6. בבית המשפט העידו מטעם המאשימה המתלוננות - חנה (חני) ויעל, מנחם שלומוביץ ו-3 שוטרים. מטעם ההגנה העידו הנאשם, ישראל שיינר וישראל גולדשטיין.

לאחר שמיעת הראיות נדמה כי אין חולק כי מערכת היחסים בין הנאשם, הוא המעסיק והבעלים, לבין שתי המתלוננות, היתה מערכת יחסים עכורה. המתלוננות הלינו על תנאי עבודה ירודים, ואין חולק כי במהלך העבודה צילמה חני את מקום העבודה, לשם הוכחת טענותיה בדבר תנאי העבודה. כן אין חולק כי ביום הארוע ישבו המתלוננות מחוץ לצרכניה על כסאות אותם הביאו מהבית, ולא עבדו.

לאחר הארוע סיימו המתלוננות את עבודתן אצל הנאשם, כשלהן טענות כנגד הנאשם על רקע יחסי העבודה. יעל הגישה בחודש מאי האחרון תביעה בבית הדין לעבודה, ואת חני ליוותה מהלך כל הדיונים בבית המשפט עו"ד, באמצעותה הגישו מספר עובדים תביעות כנגד הנאשם (ר' נ/8, נ/11-10).

לטענת הנאשם, בדו המתלוננות את הארוע, על מנת לתמוך את טענותיהן במישור יחסי העבודה כנגדו, וכדי להכפיש את שמו. **על רקע מצב דברים זה נהיר כי יש לבחון בזירות את טענות הצדדים זה כנגד זה, וכי לא ניתן להתעלם מ"הדם הרע" שבין הצדדים ומהאינטרסים השלובים בעדויותיהם.**

7. **הרקע לארוע** - מוסכם על המתלוננות והנאשם כי טרם הארוע עבדו המתלוננות אצל הנאשם בהנהלת חשבונות במשרד הממוקם ברחוב בן אליעזר, ולא בצרכניה עצמה. בסמוך למועד הארוע סגר הנאשם את המשרד, והמתלוננות הונחו לעבוד במשרד הממוקם בצרכניה.

חני העידה כיום טרם הארוע התנהל ויכוח סוער בינה לבין הנאשם, במהלכו צעק עליה הנאשם ואף איים עליה. לדבריה הקליטה את אותו ויכוח (ע' 7).

בדרכה הביתה עצרה לידה מכונית, והאדם שנהג ברכב יצא ממנו ואיים עליה לבל תגיע עוד לעבודה. העדה ציינה את מספר הרכב, וטענה כי היא זוכרת אותו היטב מאז הארוע. חרף

האיומים, החליטה כי תמשיך להגיע לעבודה, שכן הנאשם לא פיטר אותה.

יצוין כבר עתה כי לא הובא שמץ של ראיה על מנת לתמוך את הטענה בדבר התרחשות האיום הנטען על ידי אותו נהג מכונית, או על מנת לקשור את האיום הנטען אל הנאשם.

כך גם לא הוצגה ההקלטה אשר נטען כי תיעדה את האיום של הנאשם על חני יום קודם לארוע נשוא כתב האישום, ולא הוצגה תמונה כלשהי על מנת לתמוך בטענה בדבר תנאי העבודה הנטענים.

8. **באשר ליום הארוע** העידה חני כי היא ויעל הגיעו לצרכניה, אולם דלת המשרד היתה נעולה, ולכן ישבו השתיים בחוץ על כסאות אותם הביא בעלה.

בסמוך לשעה 12:00 נכנסה יעל לשרותים, ואז הגיע הנאשם והחל לצרוח על יעל, צעקות אשר נשמעו עד למקום ישיבתה של חני בחוץ. לפיכך נכנסה אל הצרכניה, וראתה את הנאשם יוצא בריצת אמוק. הנאשם היכה אותה בלחי שמאל באמצעות אגרופו הימני, וחטף את הטלפון שאחזה. חני העידה כי מעוצמת המכה לא שמה לב לכך שהנאשם לקח לה את הטלפון, וסברה כי הטלפון נפל מידה. הנאשם יצא מהחנות, וכשחיפשה את הטלפון שלה, אמרו לה אנשים שהנאשם לקח לה אותו. עובד בשם יוסי ביטון רץ אחרי הנאשם, לקח ממנו על פי הטענה את הטלפון, אולם מאחר שלא מצא את חני, החזיר את הטלפון ליעל (ע' 9-10).

היא העידה כי צילמה את הנאשם ביום הארוע, במצלמה שאינה מצלמת הטלפון, וכי הנאשם לקח ממנה את הטלפון אולם לא את המצלמה.

למחרת הארוע התברר לה כי מהטלפון שהוחזר מחק הנאשם תמונות, אך בעלה הצליח במעבדה לשחזר את התמונות בצורה חלקית.

יודגש כי אף את התמונות שלטענתה הצליחה לשחזר לא הציגה - במשטרה או בבית המשפט, ולא אמרה כלל במשטרה כי הצליחה לשחזר (ע' 19-20, 14).

באשר למניע לתקיפתה, טענה כי הנאשם נמנע מלפטרן באופן רשמי, כדי שלא יאלץ לשלם דמי פיטורין. עם זאת, לטענתה סבר הנאשם כי היא ויעל לא יגיעו עוד לעבודתן, וכעס משהגיעו. יצוין כי אמנם בנ/6 נכתב שנמסרה לחני הודעת פיטורין ביום 9.4.14, כי הפיטורין יכנסו לתוקף בתוך 30 ימים, וכי מתאריך 1.5.14 תצא לחופשה בתשלום, אולם לא הוכח כי המכתב נמסר לחני, ובכל מקרה, בהתאם למכתב זה בתאריך הארוע עדיין היה עליה לעבוד, גם אליבא דנאשם.

יצוין כבר עתה כי איני נותנת אמון בטענתה של חני כי "**לא תכנתי בחיים לתבוע את הבן אדם**", שכן מנגד, לדבריה, צילמה את המשרד "**ליתר בטחון**" (ע' 11), וכן לטענתה לאחר הארוע פנתה לעו"ד שמחי, אשר את פרטיה זכרה מפקסים שהגיעו למשרד בנוגע לתביעות שהוגשו עובדים אחרים. חני אישרה כי כשבועיים לאחר הארוע נשלח בשמה מכתב ע"י עוה"ד, בו נטען כי הנאשם חייב לה סכום של למעלה מ-26,000 ₪ (ע' 16, 5/), אף שלטענתה משכורתה החודשית היתה בסך של כ-3000 ש"ח.

התרשמותי כי חני הגזימה בתאוריה את תוצאות הארוע והשלכותיו. לעדותה יש לה סיוטים רבים, והיא מתקשה לראות אנשים אשר נראים כמו הנאשם - קרי חרדים, אף שבמהלך הדיונים ישב לצידה בעלה בלבוש חרדי, ואף שהיא מתגוררת ביישוב חרדי. לדבריה ביום הארוע הופנתה לבית חולים, ועברה שם בדיקות שונות (ע' 13). היא טענה כי היתה בטרומה ונשארה בביתה תקופה ארוכה, ואף טופלה תרופתית על ידי פסיכיאטר. מת/6 עולה כי מסרה לשוטר כשבועיים לאחר הארוע כי אינה קמה ממיטתה מאז האירוע. נ/4-1 מלמדים כי קיבלה כ-15 ימי מחלה לאחר הארוע.

9. **יעל,** רואת חשבון, העידה כי כאשר הגיעה עם חני ביום הארוע לצרכניה, גילו השניים כי המשרד במקום נעול, ולפיכך ישבו בחוץ והמתינו. כעבור זמן מה נכנסה פנימה אל השרותים, ולפתע נכנס הנאשם אחריה וטרק את הדלת. הוא נעמד בצמוד אליה והחל לצרוח עליה, באופן שהפחידה מאד. היא טענה כי כשיצאה מהשרותים ראתה את הנאשם "הולך מכות" עם יוסי, ואז רץ לכיוון היציאה. חני, שהיתה במקום, אמרה לה שהנאשם נתן לה מכה חזקה ולקח לה את הטלפון. היא העידה כי היא חושבת שבשלב מסוים חני בכתה. יוסי הלך להביא את הטלפון, ובהמשך מסר אותו לידיה, שכן חני לא עמדה לידה באותה עת.

גם יעל העידה כי לתחושתה הרקע לארוע היה רצונו של הנאשם לפטר אותה, ולקחת ממנה סמכויות. אף היא הכחישה את טענת הנאשם כי היא וחני פוטרו קודם לארוע.

כן העידה כי יום קודם לארוע הוציאו את האויר מגלגלי רכבה, וכי היא סבורה כי גם ארוע זה הינו באחריות הנאשם, אך לא פירטה מה קושר לשיטתה את הנאשם לארוע זה.

יעל העידה כי הנאשם חייב לה כ-7800 ₪. עם זאת, תביעתה כנגד הנאשם, אשר נמסרה לנאשם לאחר עדותה, הינה בסך 34,340 ₪ (נ/12 ו-13).

יעל העידה בהרחבה אודות חוסר רצונה להעיד כנגד הנאשם. מפאת התוצאה אליה הגעתי לא אתייחס לכל הסוגיות אשר עלו מעדותה בהקשר זה, ואציין אך את דבריה באשר לעד תביעה נוסף אשר העיד בפניי, שכן על פי הנתען על ידי המאשימה יש בכך כדי לזרות אור על עדותו. לדבריה, שוחחה עם העד, מנחם שלומוביץ, מספר ימים לפני מתן העדות בבית המשפט, אודות חוסר הרצון של שניהם להעיד. מנחם הוא אביה של חברתה לאה בן פזי, ולטענתה אמר לה באותה שיחה כי הנאשם התקשר ללאה, שכן בעלה הוא חברו ולשניים עסקים משותפים. מנחם סיפר לה כי הנאשם אמר ללאה - **"אם אני אכנס לכלא מי יפרנס את הילדים שלך, אבא שלך?"** (ע' 25 ו-31).

10. אכן, התרשמותי כי **מנחם שלומוביץ** לא חפץ להעיד בבית המשפט.

הוא העיד כי הוא מכיר את הנאשם כ-10 שנים, כלקוח בחנותו. כן העיד כי החתן שלו קשור בקשרי ידידות עם הנאשם.

ביום הארוץ, העיד, עמד מחוץ לחנות כשלפתע שמע רעש, בלאגן וצעקות. הוא נכנס פנימה וסבר כי התרחשה במקום קטטה, אולם לדבריו לא ראה מה בדיוק קרה. העד עומת עם כך שבמשטרה מסר כי ראה את המתרחש, אך טען כי הדברים שנכתבו במשטרה אינם על דעתו.

כן עומת עם כך שאמר לב"כ המאשימה בשיחת טלפון כי אינו מעונין להגיע לבית המשפט למתן עדות, והשיב כי אינו מבין את השאלה.

התרשמתי כי העד לא דיבר אמת בפניי, וכי התחמק והתחכם, בנסותו להציג מצג כאילו אינו מבין שאלות עליהן לא חפץ להשיב. העד העיד על עצמו כי שימש כרב, ולפיכך איני מקבלת את תשובתו כי אינו מבין את ששאל, כי לא הבין אף את שהתרחש במשטרה, וכי הדברים שנאמרו בהודעתו אינם על דעתו, אף שחתם עליה.

עקב ההתרשמות מזכרוננו הסלקטיבי ומבחירתו בכל הנוגע להבנת השאלות, הוכרז העד כעד עוין, והוגשה הודעתו במשטרה (ת/1).

בהודעתו מסר כי הוא לקוח קבוע בצרכנייה וחבר של הנאשם. לדבריו עקב צרכות נוראיות מתוך הצרכניה נכנס פנימה, וראה את הנאשם לוקח את הפלאפון של חני, וכי חני קיבלה מכה בפניה מידו של הנאשם תוך כדי תנופה. עובד בשם יוסי לקח את הטלפון מהנאשם והחזירו לחני.

11. **הנאשם** העיד כי הוא הבעלים של הצרכניה כ-13 שנים, וכי התלונה במשטרה הינה נסיון סחיטה, פרי סכסוך עבודה בינו לבין המתלוננת. הוא קשר בין התלונה לבין תביעה שהוגשה כנגדו על ידי 3 עובדים, באמצעות עו"ד שמחי, אשר כאמור נכחה באולם במהלך כל הדיונים. לדבריו הוגשו נגדו תביעות בסכומים מופרזים, אשר הסתיימו כמעט בלא כלום, והדבר הפך לשיטה אצל העובדים, אשר סברו כי יקבלו ממון רב מבלי לעבוד. לתמיכה בטענתו זו הוגשו מסמכי תביעה ופסקי הדין שניתנו בגין תביעות אלו (נ/9-11).

הנאשם טען כי יחסי העבודה הפכו בלתי נסבלים, עד שלא היה מנוס מפיטורי העובדות, אשר צילמו את המשרדים במהלך העבודה. לדבריו, נוכח הודעתו לעובדות כי תעבורנה לעבוד במשרד המצוי בצרכניה, הקימו המתלוננות "מחאת אוהלים", וחפצו לפגוע בשמו הטוב.

הנאשם טען כי כאשר נכנס לחנות ביום הארוץ, ראה את יעל ליד השירותים, והיא פנתה אליו ושאלה כיצד הוא מפטר אותה, במיוחד נוכח מצבה האישי לו היה מודע ואשר לא פורט בפניי.

לדבריו, בתגובה צעק מנהמת ליבו, ואז הגיעה חני, החלה לצלם, והוא עזב את המקום. הוא שלל את הטענה כי היכה את חני או לקח ממנה את הטלפון, ואף הכחיש את הטענה כי נכנס לשירותים, וטען כי עמד עם יעל בצמוד לשירותים. לדבריו, לא ראה את יוסי ביטון במקום.

לטענתו הצרכניה מצולמת, ואולם לאחר הארוע התברר לו כי הצילומים לא נשמרו. כלקח מכך הגדיל את נפח הצילום של מצלמות האבטחה.

באשר לשיחתו הנטענת עם לאה בן פזי בנוגע לעדויות כנגדו, וקשריו עם בעלה של לאה, התחכם הנאשם ושאל תחילה "איזו לאה?", ו-"מה נקרא עובד". בהמשך אישר כי הוא משלם לבעלה של לאה עבור עבודות שזה עושה עבורו, אך טען כי לא פנה ללאה בנוגע לנושא הדיון.

התרשמתי כי הנאשם ניסה להמעיט מהארוע שהתרחש, בבית המשפט ובמשטרה. בעדותו טען כי **"לא היה ארוע"**, מעבר לצעקות שיתכן שצעק (ע' 48 ש' 14). במשטרה טען כי אינו זוכר על מה נסובה השיחה עם חני ביום הארוע, ואם היתה בטונים נעימים אם לאו, וכי אין לו סכסוך עימה.

12. **עדות הנאשם באשר למצלמות האבטחה נתמכה בעדות עד ההגנה ישראל גולדשטיין**, אשר העיד כי הוא שמטפל במצלמות האבטחה שבצרכניה. לעדותו לפני כשנה התקשר אליו הנאשם וביקש ממנו בלחץ ובצעקות להוריד עבורו צילומים מתאריכים מסויימים, אולם עקב הנפח והשיטה בהם פעלו המצלמות באותה עת לא ניתן כבר היה לשלוף את הצילומים הרלוונטים. עקב כך ביקש ממנו הנאשם להגדיל את נפח ההקלטה שניתן לשמור, וכך עשה.

13. **כעד הגנה נוסף העיד ישראל שיינר**, אשר עבד אצל הנאשם ביום הארוע, ואשר פוטר אף הוא בהמשך. במסגרת תפקידו היה אחראי על המתלוננות. הוא טען כי הנאשם חפץ לפטר את המתלוננות תקופה ארוכה, ואילו הוא ניסה ליישב את ההדורים ולמנוע את הפיטורין. הוא ציין כי יחסי העבודה היו באותה תקופה כניסוחו - **"מצב של מלחמה"**, וכי הנאשם היה מתוח בשל יחסי העבודה העכורים ובשל מצב אחד הסניפים אשר הפסיד באותה עת.

לפני חג הפסח הכין לבקשת הנאשם מכתב פיטורין עבור חני, ואולם מדבריו השתמע כי חני לא קיבלה את המכתב. כן עלה מעדותו כי בהנחיית הנאשם הורה למתלוננות להגיע לעבוד מהמשרד שבצרכניה החל מה-17 בחודש, וכי בעת הארוע היו המתלוננות אמורות לעבוד. עם זאת טען כי יעל לא היתה אמורה לעבוד בבוקר הארוע, והגעתה למקום לפיכך היתה כחלק מההתרסה כנגד הנאשם.

באשר לארוע גופו תאר כי שמע צעקות בין הנאשם ליעל, ואף ציין כי הנאשם נכנס אחרי יעל אל השרותים. הוא שמע את הנאשם צועק עליה בתוך השרותים, וכן ראה אותו יוצא לאחר מכן מהשרותים - עובדה אותה הכחיש הנאשם. כן ציין כי הוא עצמו חש מושפל מעצם הארוע.

לעדויות, **חני נעמדה בסמוך למשמע הצעקות, והחלה לצלם את הדלת**. לאחר שהנאשם יצא את החנות, החלה חני לחפש את הטלפון שלה. הוא לא ראה במקום את יוסי ביטון.

סיכום ומסקנות

14. לאחר ששמעתי את העדים ובחנתי את הראיות, אין לי אלא לקבוע כי עדויות המעורבים העיקריים בארוע, קרי חני והנאשם, לא היו מהימנות דיין. התרשמתי כי העדים מגלים טפח ומכסים טפחיים, וכי יש להם אינטרס בטשטוש תמונת האירוע כהוויתו, עקב יחסי העבודה העכורים, ותביעה בגין סיום העבודה אשר אף שלא הוגשה על ידי חני, הרי שהגשתה הצפויה מרחפת ממעל.

שוכנעתי כי נוכח יחסי העבודה העכורים, רצה הנאשם בהפסקת עבודתן של המתלוננות. על כך העיד מפורשות עד ההגנה שיינר. הנאשם עצמו לא העיד מפורשות כי פיטר את העובדות אלא כי גמלה בליבו ההחלטה לעשות כן. הוא אף ציין כי העובדות הונחו להגיע למשרד שבצרכניה (ע' 47), קרי היה עליהן לעבוד גם ביום הארוע.

15. אף שנטען על ידי כל המעורבים כי לארוע היו מספר עדים, עדים אלו לא מסרו עדות בפניי, למעט שיינר ושלומוביץ, אשר לעדויותיהם אתייחס להלן. המאשימה הציגה ראיות כי המשטרה ניסתה לזמן למתן עדות את יוסי ביטון וגנית גלנץ, אולם אלו לא שיתפו פעולה ולא התייצבו לחקירה (ת/4-2). התוצאה אמנם אינה מונחת לפתחה של המשטרה, נוכח מאמציה לזימון העדים, אולם אין לי אלא לקבוע כי התמונה הראייתית באשר להתרחשות הארוע לא הובהרה דיה.

התרשמתי כי יעל העידה אודות הארוע כפי שארע, וכי לא הפריזה בעדותה. נותנת אני אמון בדברי יעל כי היתה נסערת ומבולבלת בשל המתרחש, וכי לא זכרה את מלוא הפרטים בשל ההלם מהתרחשות הארוע. מהימנה עלי עדותה כי רצתה להימנע ממתן העדות, ולא התרשמתי כי שינתה עדותה משלא קיבלה את הכספים המגיעים לה לטענתה מהנאשם. דבריה אף נתמכו על ידי עד ההגנה שיינר, אשר העיד כי הנאשם נכנס בעקבות יעל אל השרותים, שם צעק עליה באופן שגרם לעד ההגנה להרגיש נכלם. ואולם, הנאשם אינו מואשם בדבר בכל הנוגע להתנהגותו כלפי יעל, ויעל לא היתה עדת ראיה לארוע התקיפה, והעידה אך אודות הסערה שסבבה את ההתנהלות באותם רגעים.

עדותה של חני היתה כפי שכבר ציינתי לעיל מופרזת, ואיני יכולה לקבוע מסמרות בהתבסס על עדותה. כך, אני מוצאת כי עדותה בדבר קושי לצאת מהמיטה בחלוף כשבועיים מהארוע הנטען, וקבלת טיפול פסיכיאטרי בשל ארוע זה, במסגרתו נטען כי הנאשם היכה אותה מכה אחת בפניה, הינה מוגזמת, והתקשיתי לתת בה אמון.

חרף טענתה כי הרבתה לצלם את הנאשם ואת המשרד, לא הובא בדל של צילום לתמיכה ולו באחת מטענותיה. חרף אחיזתה הן במצלמה והן בטלפון ובו מצלמה, והתייצבותה אל מול דלת השרותים נוכח הצעקות שנשמעו משם, ועדותה ועדות שיינר כי צילמה את הנאשם ביום הארוע, לא הוצגה ולו תמונה אחת מהארוע.

זאת ועוד - התנהגותה כמפורט לעיל - צילומיה התכופים את מקום העבודה, ושביית השבת המתריסה אל מול

הצרכניה, אינה מקובלת במסגרת יחסי עבודה, והיתה בה פרובוקציה ברורה, כעדות שיינר, עד ההגנה אשר המאשימה בסיכומיה ביקשה ליתן אמון בעדותו.

עוד יוזכר, כי חני ייחסה לנאשם איומים עליה יום קודם לארוע, מבלי להציג בדל של ראיה לארוע הנטען ולקשר של הנאשם לארוע זה.

באשר לארוע גופו הרי שלמעשה העידה חני כי אנשים, אשר זהותם נותרה עלומה, אמרו לה שהנאשם לקח את הטלפון מידה, קרי היא עצמה לא חשה בכך. לפיכך, אף אם אניח כי במהלך הארוע אכן נעלם הטלפון של חני, הרי שלא הוברר כיצד התרחש הדבר. מי הם אותם אנשים ומה בדיוק ראו לא נדע, שכן חני לא נקבה בשמותיהם, והם לא הובאו למתן עדות. ממילא יוזכר כי היעלמות הטלפון אינה מיוחסת לנאשם כעבירה, אלא כאקט הנלווה לתקיפתה.

לתקיפה זו לא נמצאו עדים מהימנים, אף שלטענת חני היו עדים בנמצא.

כאמור, **לא נתתי אמון בעדותו של שלומוביץ**, ואף המאשימה סבורה כי לא מסר דברי אמת בפניי. לפיכך מבקשת המאשימה לאמץ את גרסתו במשטרה, גרסה התומכת בעדות חני. אלא שאי מתן האמון בעדותו בפניי אין משמעה מתן אמון "אוטומטי" בדברים שמסר במשטרה. לאחר שבחנתי את עדותו והתנהגותו בפניי, התרשמתי כי ייתכן שהעד מסר שתי גרסאות בלתי מהימנות - האחת במשטרה והאחת בבית המשפט. על מנת להעדיף את הודעת העד במשטרה על בית המשפט להתרשם כי הדברים שמסר העד במשטרה הינם דברי אמת, ולא שוכנעתי בדבר. איני יכולה לשלול את האפשרות כי כפי שהעד נמנע מאמירת אמת בפניי, גם דבריו במשטרה לא היו אמת, ולכל הפחות, נוכח עדויות עדי ההגנה בכל הנוגע לעד זה, קיים ספק באשר לכך. עדי ההגנה העידו כי עסקינן ב"משוגע", במטריד מינית, ובמי שאוסף שאריות מהזבל. גם במשטרה הגיב הנאשם לדברי שלומוביץ באמירה כי לאחר שיביא אישור פסיכולוגי, יתייחס לדבריו (הודעת הנאשם, ת/5). ערה אני לכך שאף אחת מטענות אלו לא הוטחה בעד עצמו במהלך עדותו, ולפיכך ייתכן שמדובר בהשחרה של העד שאינה משקפת את המציאות. ואולם, התרשמתי כי אין המדובר בעד אשר על גרסתו ניתן להשתית קביעות פוזיטיביות באשר לארוע שהתרחש, ולפיכך איני נותנת כל משקל לדברים שאמר - במשטרה ובפניי.

באשר לנאשם, הרי שכאמור הוא שלל כי התרחש "ארוע", ניסה להקטין ממשמעותו, ושלל

כי נכנס לשרותים בעקבות יעל. בגרסתו זו איני נותנת אמון, וניתן לקבוע כי ההיפך הוא הנכון

- כי התרחש ארוע, במהלכו צעק על יעל, ונכנס בעקבותיה לשרותים. על כך העידו יעל, חני, ועד ההגנה שיינר. עם זאת, כמצויין לעיל, אירוע זה אינו מקים כל עבירה.

המאשימה טענה בסיכומיה כי **עד ההגנה שיינר** הינו עד אמין וכי היא מאמצת את עדותו. יוזכר כי גם עד זה פוטר על ידי הנאשם, והיו לו טענות לאחר הפיטורין באשר לגמול הכספי שקיבל מהנאשם. אלא שגם הוא העיד אך לגבי ארוע של צעקות וכעס. **בעדותו לא העיד אודות התקיפה הנטענת, ואודות לקיחת הטלפון על ידי הנאשם מידיה של חני,**

אף שראה את שהתרחש.

16. המסקנה הנובעת מהמפורט לעיל הינה כי כאמור רב הנסתר על הגלוי במקרה שלפניי. עדותה של חני אין די בה כדי לקבוע מסמרות על בסיסה, ונמצא כי אין בעדויות האחרות כדי לחזק את גרסתה, ואף ההיפך הוא הנכון.

אשר על כן, לא ניתן לקבוע כי הארוע התרחש כפי שנטען על ידי המאשימה, ולפיכך, כמפורט לעיל, אני מזכה את הנאשם מכל אשמה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ב תמוז תשע"ה, 09 יולי 2015, במעמד הצדדים.